

ČTEME SI
S RODIČI

Susa Hämmerle • Kyrima Trapp

Místo, které znám ZUBNÍ ORDINACE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

ZUBNÍ ORDINACE

Susa Hämmerle, Kyrima Trapp

Original title: Heut gehen wir in den Zahnarzt

Copyright © 2002 by Annette Betz Verlag im Verlag Carl Ueberreuter, Wien-München

All Rights Reserved.

Czech edition © 2011, Grada Publishing

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

jako svou 4420. publikaci

První vydání, Praha 2011

ISBN: 978-80-247-3965-6 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-247-7809-9 (elektronická verze ve formátu PDF) © Grada Publishing, a.s. 2012

Překlad: Jana Bílková

Redaktorka: Zdenka Svěráková

Sazba: Lucie Němcová

Počet stran: 24

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

Pod Šternberkem 324, Zlín

Publikace z nakladatelství Grada Publishing, a.s. si můžete zakoupit u svého knihkupce

nebo objednat v Zákaznickém servisu nakladatelství Grada Publishing, a.s.,

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7, tel.: 234 264 511, fax: 234 264 400,

e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz.

Na Slovensku objednávejte knihy na adrese: Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o.,

Moskovská 29, 811 08 Bratislava, Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289,

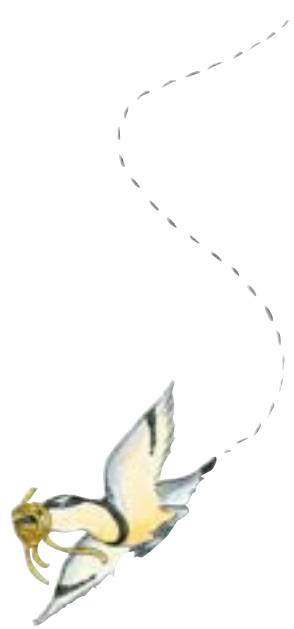
e-mail: grada@grada.sk

Susa Hämmerle

Místo, které znám

ZUBNÍ ORDINACE

Ilustrace Kyrima Trapp

Anička je už velká.
Umí jezdit na kole bez bočních koleček.
Umí se sama svléknout i obléknout.
Ví, jak se maluje vodovými barvami.
A nebojí se vůbec ničeho.

Snad kromě strašidel.
A zubařky, ke které má jít zítra.
„Nechci jít k zubaře!“ říká Anička.
„Neukážu jí zoubky!“

Maminka si posadí Aničku na klín.
„Je to nutné, Aničko,“ říká.
„Ta skvrnka, co máš na stoličce,
by mohl být zubní kaz.
A paní zubařka se na to podívá.“
Anička sebou šije a křičí: „Ale já nechci!
Nechci, aby mi sahala do pusinky!
Jinak – jinak ji kousnu!“
Maminka zrudne. A dlouze se rozkašle.
A zrovna když může zase promluvit,
přichází domů tatínek.
„Ahoj, vy dvě!“ volá.
„Podívej, Aničko, co pro tebe mám!“

„Jé!“ říká Anička. „Takové špičaté zuby. A co tam dělají ti ptáci?“

I maminka se diví. Tatínek vysvětluje: „Jmenují se běhulíci. Vyzobávají hmyz z dásní krokodýlů, kteří pak mají zdravé zuby. Proto tak pěkně otvírají tlamu.“

„A neudělají těm ptáčkům nic?“

ptá se Anička. „Ne,“ směje se tatínek.

„Byli by přece hloupí, kdyby sežrali své zubaře.“ „Nebo je kousli,“ rozumuje

Anička. Teď trochu zčervenala. „Ach!“

říká maminka tatínkovi. „Mohl bys s Aničkou zajít k paní doktorce

Karlíkové? Mně je, no ... já bych...“

Tatínek se usměje. „Samozřejmě,“

říká. „Vzal jsem si volno. Potom

můžeme jít do zoologické zahrady

a prohlédnout si opravdové

krokodýly.“

To se Aničce líbí. Ale k paní

zubaře? A bez maminky?

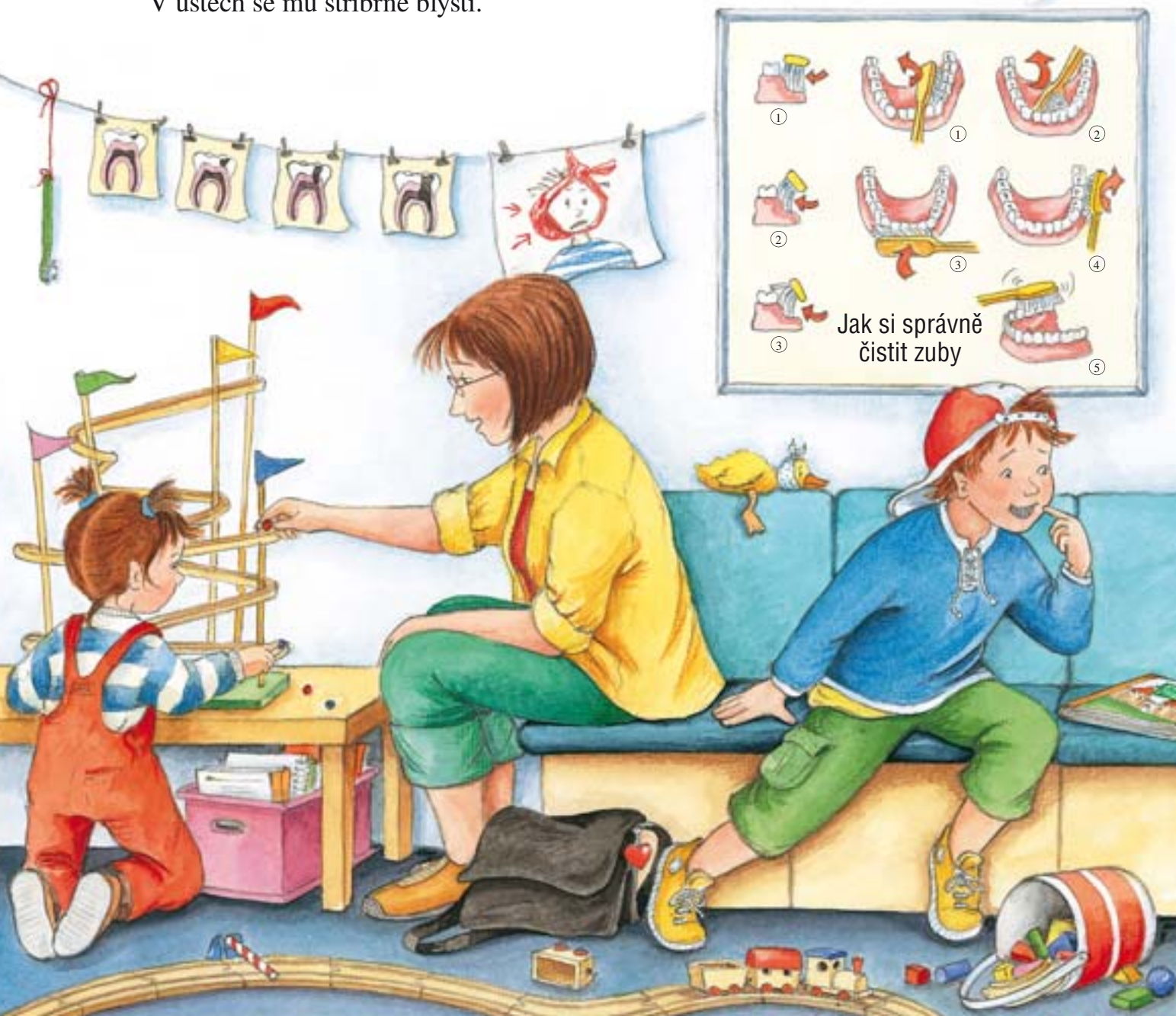
Co se to vlastně s maminkou děje?

„Trochu se bojí zubaře,“ říká tatínek

potichu. Anička se diví. Maminka,

a bojí se?

Příští den sedí tatínek a Anička v čekárně paní doktorky Karlíkové. Anička se rozhlíží. Čekárna je prosvětlená a útulná. Je tam koutek na hraní, hodně obrázků a časopisů. A jsou tam i jiné děti. Jeden chlapec se na Aničku usmívá. V ústech se mu stříbrně blyští.

Anička si ho zvědavě prohlíží. Tu jí chlapec ukáže rovnátka.
„Proto sem chodím každý měsíc,“ říká. Už to tady dobře znám.
A paní doktorka je opravdu hodná!“ – „Já vím,“ říká Anička rázně.
Pevně sevře plakát, který si vzala s sebou. Doufá, že nezrudne tak jako maminka.
Z ordinace je slyšet vrčení a syčení. „To je vrtačka,“ vysvětluje chlapec.
Aničce se ten zvuk vůbec nelíbí. Ani vůně, která je tady všude cítit, jí není
příjemná. Tatínek stiskne Aničce ruku. „Mysli na krokodýly,“ šeptá jí.

Pak už Aničku volají.

Pomalu, pomalinku jde za tatínkem. A tu najednou dostane nápad!

Rozvine plakát a přidrží ho paní zubařce před nosem!

Paní doktorka vypadá docela polekaně.

Jakmile ale objeví za plakátem Aničku, usměje se a říká: „Uf, to mám ale radost, že nejsi krokodýl!“

Anička se taky musí smát.

Najednou se zase cítí velká.

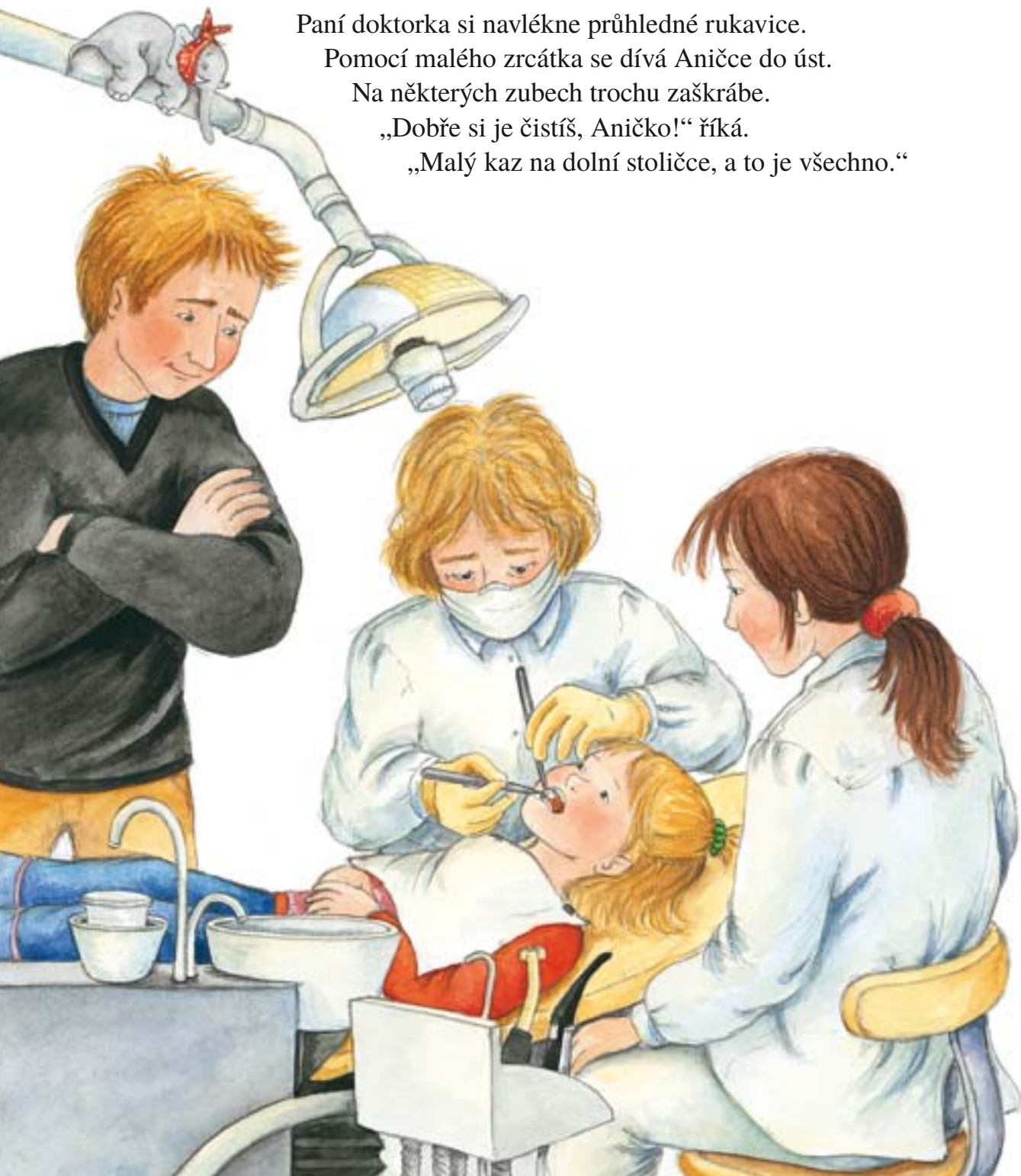

Sama vyleze na zubařské křeslo. Zdravotní sestra jí uváže ochranný bryndáček.
Je úplně klidná, když paní zubařka vysune židli nahoru a sklopí ji do polohy vleže.
Mžourá do světla. A otevře pusku. TÁÁÁÁK MOC.

Paní doktorka si navlékne průhledné rukavice.
Pomocí malého zrcátka se dívá Aniče do úst.
Na některých zubech trochu zaškrábe.
„Dobře si je čistíš, Aničko!“ říká.
„Malý kaz na dolní stoličce, a to je všechno.“

„Čím jste to škrábala?“ ptá se Anička.

„Ó pardon,“ říká paní doktorka, „pro samého krokodýla jsem úplně zapomněla ukázat ti svoje nástroje. Toto je sonda – tím zaškrábu na zoubky. Tak zjistím, jestli je někde měkké místo – začínající kaz. A tady mám několik vrtaček...“

„Ty ale nepříjemně vrčí, že?“ ptá se Anička.

Paní zubařka přikývne. „Bohužel ano. Ale zato umějí skvělé věci.

Je v nich zabudované světlo a proud vody dírů v zubu krásně vyčistí.“

+

„Bolí to?“ ptá se Anička.

„Trochu,“ říká paní doktorka.

„Ale budu počítat do tří a pak už to bude hotové.“

Anička přikývne. Cítí se sice zase o něco menší, ale znovu otevře ústa – mnohem víc než krokodýl.

Sestra jí něco zavěsí do koutku úst.

„To je odsávačka slin,“ vysvětluje paní doktorka.

„Bude ti odsávat sliny. Připravená?“

Anička zase přikývne.

Paní zubařka si dá před ústa roušku.

„Jedna...“ – v Aniččiných ústech to bzučí – „dvě...“ – ucítí bodnutí – „dvě a půl...“ a trhnutí – „dvě a tři čtvrtě...“ – teď vrčí Aniččina hlava – „a vrrr...“ – polkne a ještě jednou polkne – „a už je to.“

Anička se s úlevou narovná. Může si ústa vypláchnout vodou. Ještě se trochu třese, ale hrdě vyplivne vodu do malého umyvadla.

„Tak,“ říká paní doktorka. „A teď ti dám do zubu plombu.“

„Stříbrnou?“ ptá se Anička. „Tatínek jich má v puse aspoň sto!“

Zčervená teď tatínek jako předtím maminka? Odkáže si a potichu říká:

„Mysleli jsme spíš spíš bílou...“ Paní zubařka se usmívá. Vysuší Aniččin zub foukačkou.

Pak Anička na okamžik ucítí nepříjemný pach. Cítí tlak, vidí modré světlo, pak to paní doktorka ještě krátce přebrousí vrtačkou – a je to hotovo!

„Tak, a teď můžeš zase pořádně kousat,“ říká paní doktorka.

Kousat!

Anička cítí, jak jí rudne obličej – ne!

Je už velká a řekne pravdu!

Anička říká: „Víš, vlastně jsem tě chtěla kousnout, když – vlastně, když...“

Paní doktorka vypadá zase docela vylekaně.

Pak se ale rozesměje a opět se směje a směje a směje!

„Stejně ale nerozumím tomu, proč se paní doktorka tak smála,“ říká maminka. Čekala na tatínka a Aničku v zoologické zahradě. Teď právě míří ke krokodýlům a Anička pokračuje ve vyprávění.

„No, protože jsem jí řekla, že jsem ji chtěla kousnout, a pak mi vyprávěla, že jednou ji někdo opravdu kousl – do prstu!“

Maminka se zastavila. V obličeji je teď rudá jako pivoňka.

„Musím ti něco říct, Aničko,“ říká potichu. „Ten někdo – to jsem byla já!“

Anička tomu zprvu nemůže uvěřit. Pak ale vidí, jak se maminka stydí.

Jde k ní, pohladí ji a říká: „Až tě někdy budou bolet zuby nebo budeš mít kaz,

JÁ s tebou půjdu k paní doktorce! Pak uvidíš, že se na tebe vůbec nezlobí!

Ty jsi tehdy neměla plakát jako já a nevěděla jsi...“

„...že zubaře nikdy nemáme kousat,“ dodává tatínek a táhne maminku a Aničku k pavilonu s krokodýly.